

van Hamme naar Damme

luister, ik verklaar mij nader:
ik heb het langzame landschap
lief, het uitgeraasde water
nadat de woelige rivier zijn bochten
neerschreef in een zwierige kaligrafie

het kalme kanaal, een duistere huid
die rimpelt in zilver onder de duizend
vingertoppen van een minzieke wind

ja, daar horen bomen bij, een noodzaak
van notelaars, breed gebladerte dat
aan wielen draait van licht en lommer:
o het tintelen op de dijk dat wisselt
van schetteren naar schemeren

en hoog daarboven herhalen de populieren
hun polyfoon madrigaal, ze doen de wegen
vergeten waar de haast regeert als
een krankzinnige koning, een gokkende
heerser die zijn rijk verspeelt

veel wil ik afstaan, mijn eigen voorbijgaan,
de lichten van steden die lokken naar
een haven, naar zalen van vermaak

maar nooit deze vergezichten, deze
open en gesloten wereld waar men
bloemen ongemoeid laat en schapen
worden gehoed: het trage knagen
aan zoden en kruiden tot berm en dijk
getuigen van kale tijden, het poeder
van rijm aan grashalm en twijgen –

voeg daar de vijvers aan toe, de waterlelie,
het goud van de plomp en rijker
kan men niet zijn dan stil als een visser
die roerloos in een oproer van riet
niet eens meer verlangt naar een vangst

want alles is reeds gegeven en meer
dan men zocht werd gevonden: de diepe
adem, het beamend lied, vergeving
van alle zonden hoe krols je ook
zondigt hier met een gozer of een griet

Staf De Wilde